U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a. s.,** se sídlem Komořany 146, Rousínov, zastoupeného Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Aš,** se sídlem Kamenná 52, Aš, zastoupenému JUDr. Janou Wenigovou, advokátkou se sídlem Vítězná 10, Karlovy Vary, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2012, čj. 30 A 2/2011 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši **5000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Plzni domáhal „*zrušení rozhodnutí* [žalovaného] *ze dne 22.11.2010, č.j. 10/031635/OF o vyřízení odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení..., který byl stanoven dle obecně závazné vyhlášky č. 7/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.*“

II.

2. Krajský soud usnesením ze dne 31. 1. 2012, čj. 30 A 2/2011 - 20, žalobu odmítl.

3. Soud nejprve uvedl, co bylo obsahem napadené listiny žalovaného. Poznamenal, že sám žalovaný svůj „*úkon*“ za rozhodnutí neoznačil a ani jej „*nestrukturoval způsobem pro rozhodnutí typickým.*“ S odkazem na § 65 odst. 1 s. ř. s. pak krajský soud zdůraznil nutnost uvážení, zda „*úkon splňuje materiální kritéria, která by opodstatňovala považovat jej za rozhodnutí.*“

4. Podle krajského soudu z napadeného „*sdělení*“ nevyplývá, že by jím žalovaný založil žalobci jakékoliv právo či povinnost, anebo existující právo či povinnost žalobce změnil, zrušil nebo závazně určil. Po obsahové stránce šlo totiž o prosté sdělení, že vydání platebního výměru u místního poplatku je až součástí vymáhacího procesu a uplatňuje se teprve v případě, že provozovatel výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení nesplnil příslušnou ohlašovací a uhrazovací povinnost. Krajský soud proto vyslovil, že předmětný úkon žalovaného se žádným způsobem nedotkl právní sféry žalobce. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, čj. 1 Afs 31/2011 - 56 (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz), proto uzavřel, že se nejedná o rozhodnutí o odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření místního poplatku a že zde nebyly splněny ani materiální znaky rozhodnutí.

5. Jelikož napadený úkon žalovaného nebylo možné považovat za rozhodnutí ve formálním ani v materiálním slova smyslu, krajský soud konstatoval, že jeho soudní přezkum je v souladu s § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen. S odkazem na § 68 písm. e) s. ř. s. soud shledal žalobu nepřípustnou a dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.

6. K žalobní argumentaci poukazující na úpravu stanovenou v § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), krajský soud podotkl, že tento postup nelze aplikovat na problematiku místních poplatků. Závěrem doplnil, že věcnými argumenty žalobce se nemohl zabývat, neboť řízení bylo skončeno procesním rozhodnutím.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností.

8. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že příslušná „*legislativa*“ předpokládá vydání platebního výměru pouze v případě, že místní poplatky nebyly uhrazeny včas nebo ve správné výši. Uvedl, že v dané věci místní poplatek uhradil, přičemž ale přípisem ze dne 7. 10. 2010 žalovanému sdělil, že jednotlivá koncová hrací místa provozovaných zařízení podle jeho názoru místnímu poplatku nepodléhají. S odkazem na daňový řád stěžovatel konstatoval, že žalovaný byl za těchto okolností povinen platební výměr vydat. Jejich názory na výši místního poplatku se totiž odchylovaly, navíc stěžovatel relevantní důvody ve svém přípisu žalovanému vyložil.

9. Aplikaci daňového řádu na posuzovaný případ stěžovatel odůvodnil tím, že podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poplatcích“), se má daňový řád použít tam, kde tento zákon nestanoví jinak, přičemž o vydávání platebního výměru v jiné situaci než při nezaplacení poplatku zákon o poplatcích mlčí. V této souvislosti stěžovatel zdůraznil, že vystavení platebního výměru v jiných případech daný zákon nezakazuje a připomněl čl. 2 odst. 2 Ústavy. Dále stěžovatel citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, dle kterého je nutno v oboru veřejného práva dbát určitých základních principů, zejm. právní jistoty a předvídatelnosti právní regulace. Z těch plyne zákaz analogie v neprospěch daňového subjektu, i zásada, že při existenci několika možných výkladů právní normy je nezbytné aplikovat ten, který je vůči daňovému subjektu mírnější. S poukazem na rozsudek téhož soudu ze dne 12. 3. 2008, čj. 1 Afs 123/2006 - 67,

stěžovatel vyslovil, že *„při mlčení zákona o místních poplatcích není důvod odepřít žalobci právo řešit tuto problematiku podle [*daňového řádu*].“* Navíc podotkl, že placení místního poplatku může být shledáno protiústavním a odkázal na *„návrh podaný k Ústavnímu soudu pod sp.zn. Pl. ÚS 6/2012.“*

10. Stěžovatel uzavřel, že v jeho případě měl žalovaný *„zahájit postup k odstranění pochybností a ke stanovení poplatku vydat řádně odůvodněné rozhodnutí[ ] v nalézacím řízení,“* vůči kterému by mohl uplatnit řádný opravný prostředek. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud *„zrušil usnesení [k]rajského soudu... a věc postoupil Krajskému úřadu - Plzeňského kraje v Plzni k vyřízení opravného prostředku.“* Na podporu svého názoru stěžovatel poukázal na jeho obdobný případ, o kterém rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 31. 8. 2011, čj. 10 A 49/2011 - 29, jehož právní závěr byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2012, čj. 2 Afs 76/2011 - 62.

IV.

11. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

12. Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

13. Především je třeba uvést, že stěžovatel své námitky výslovně nepodřadil žádnému z kasačních důvodů upravených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Ovšem vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu z důvodu její nepřípustnosti odmítl, z povahy věci zde přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). V daném případě tedy stěžovatel mohl kasační stížností brojit pouze proti nezákonnosti takového postupu krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2010, čj. 1 As 37/2010 - 99). Na stěžovateli proto bylo, aby vyslovil konkrétní důvody, pro které by podle jeho názoru nemohl obstát závěr krajského soudu, že napadený akt žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

14. Nejvyšší správní soud z obsahu kasační stížnosti (srov. rekapitulace stížních námitek pod bodem 8 - 10 tohoto usnesení) zjistil, že stěžovatel neuvedl jedinou výtku mířící do nesprávnosti závěru krajského soudu o nepřípustnosti žaloby. Všechna tvrzení stěžovatele se týkala výhradně meritorního posouzení věci, tj. otázky, zda byl žalovaný povinen vydat v daném případě platební výměr. V kasační stížnosti vůbec nebyla napadena vlastní otázka odmítnutí návrhu z důvodu vyloučení úkonu žalovaného ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že uplatněné stížní námitky nelze podřadit pod přípustný důvod kasační stížnosti upravený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť jimi nebyla napadena nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

15. Jelikož stěžovatel opřel kasační stížnost jen o jiné důvody, než které za dané situace předpokládá zákon, Nejvyšší správní soud shledal ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost nepřípustnou (srov. obdobně rozsudek tohoto soudu čj. 3 Azs 33/2004 - 98). Na

základě uvedeného závěru zdejšímu soudu nezbylo než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítnout. Na tomto místě Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje i na usnesení tohoto soudu čj. 1 As 37/2010 - 99 a obdobně na usnesení ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009 - 43.

16. Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že z kontextu rozhodnutí krajského soudu je zcela zřejmé, že stručně odůvodněný právní názor na věcnou problematiku daného případu vyslovil krajský soud toliko *obiter dictum*. Ostatně závěrem svého rozhodnutí sám krajský soud výslovně konstatoval, že věcnou argumentací stěžovatele se s ohledem na nepřípustnost žaloby nemohl zabývat. Nejvyšší správní soud v návaznosti na uvedené hodnocení připomíná, že pokud v projednávaném případě krajský soud nerozhodoval ve věci samé, nýbrž žalobu odmítl, ani zdejší soud se nemohl v řízení o kasační stížnosti zabývat právní otázkou týkající se povinnosti žalovaného vydat platební výměr (srov. obdobně rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 43/2003 - 38, č. 524/2005 Sb. NSS).

17. Konečně Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčil, že ve vztahu ke skutkově i procesně shodnému správnímu „*řízení*“ a „*rozhodnutí*“, která se týkala provozování herních zařízení na území města Kaplice, byl stěžovatel nakonec v řízení před správními soudy z meritorního pohledu úspěšný. V poukazované věci však krajský soud napadený akt příslušného městského úřadu (zřejmě částečně obsahově srovnatelný se zde napadeným aktem žalovaného) považoval za prvostupňové rozhodnutí, proti kterému bylo přípustné odvolání, a v návaznosti na to posoudil žalobu jako odvolání a postoupil je k rozhodnutí krajskému úřadu. Nejvyšší správní soud přitom přezkoumával teprve rozsudek soudu vydaný ve věci žaloby proti následně vydanému rozhodnutí krajského úřadu o takto postoupeném odvolání. V dané věci se tedy jednalo o zcela odlišnou procesní situaci, kdy se konečná rozhodnutí správních soudů vztahovala k jiné „*fázi*“ správního řízení. Pokud pak chtěl stěžovatel formulací kasačního petitu dosáhnout stejného výsledku, tj. postoupení jeho žaloby příslušnému krajskému úřadu k rozhodnutí o odvolání, Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti upozorňuje, že v případě nepřípustnosti kasační stížnosti není povinen přezkoumávat ani z úřední povinnosti případnou existenci vady soudního řízení ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. věty za středníkem. V obecné rovině dále připomíná zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2011, čj. 2 Ans 11/2011 - 95, podle kterého „*kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu.*“

18. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Podle věty druhé uvedeného ustanovení je možné přiznat navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení v případě zpětvzetí návrhu z důvodu pozdějšího chování žalovaného či zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele. K tomu však v projednávané věci nedošlo.

19. Jelikož kasační stížnost byla tímto usnesením odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, také o vrácení zaplaceného soudního poplatku v plné výši žalobci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu